DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 30 sierpnia 1960 r. Nr 13 Poz. 71—77

TREŚC:

71.

ZARZĄDZENIE nr 181 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 2 sierpnia 1960 r.

w sprawie unieważnienia norm resortowych.

(znak: TB-3/1-2/60)

Na podstawie art. 12 pkt. 1 dekretu z dnia 4 marca 1953 r. o normach i Polskim Komitecie Normalizacyjnym (Dz. U. nr 15, poz. 61) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Unieważnia się normy resortowe:

RN-57/MB-1476 — „Budownictwo socjalne — przedszkola. Drzwi drewniane wewnętrzne gładkie pełne. Wymiary i konstrukcja".

RN-57/MB-1477 — „Budownictwo socjalne — przedszkola. Drzwi drewniane wewnętrzne gładkie szklone. Wymiary i konstrukcja".

RN-57/MB-1478 — „Budownictwo socjalne — przedszkola. Dzwi drewniane wewnętrzne. Podział i wymiary główne".

RN-57/MB-1482 — „Budownictwo szkolne. Dzwi drewniane wewnętrzne gładkie. Wymiary i konstrukcja".

RN-57/MB-1529 — „Budownictwo szkolne. Drewniane naświetla wewnętrzne stałe i otwierane".

RN-57/MB-1530 — „Budownictwo szkolne. Okna drewniane ościeżnicowe. Wymiary i konstrukcja".

2. Jednocześnie w § 1 zarządzenia nr 190 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 31 października 1957 r. w sprawie ustanowienia norm resortowych (Dz. Urz. MBiPMB. nr 8, poz. 49) — skreśla się pkt 7, 8, 9, 13, 17 i 18.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1960 r.

MINISTER
wz **W. Kopeć**

72.

ZARZĄDZENIE nr 182 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 2 sierpnia 1960 r.

w sprawie wysokości kar obciążających fundusz gwarancyjny.

(znak: FE/3/60)

Na podstawie § 20 ust. 2 uchwały nr 24 Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1960 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym (Mon. Pol. nr 9, poz. 43) oraz w związku z § 8 zarządzenia nr 95 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 25 kwietnia 1960 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w przedsiębiorstwach przemysłowych podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, objętych planowaniem centralnym (Dz. Urz. MBiPMB. nr 8, poz. 43) zarządza się, co następuje:

§ 1. Fundusz gwarancyjny przedsiębiorstw przemysłowych objętych planowaniem centralnym, podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, należy corocznie zmniejszać o 50% ogólnej sumy kar i obciążeń, o których mowa w § 2, poniesionych przez przedsiębiorstwo w danym roku.

§ 2. Za podstawę do ustalenia wysokości kar i obciążeń zmniejszających fundusz gwarancyjny przyjmuje się:

1) kary administracyjne nakładane w trybie obowiązujących przepisów,
2) kary za przetrzymanie obcego taboru,
3) saldo ujemne zapłaconych i otrzymanych odsetek za przeterminowanie zapłaty z tytułu działalności eksploatacyjnej i inwestycyjnej,
4) saldo ujemne zapłaconych i otrzymanych kar i odszkodowań (umownych lub rzeczywistych) za nieterminową kooperację i dostawy, za nieterminowe inwestycje i inną nieprawidłową gospodarkę.

§ 3. Zmniejszenie funduszu gwarancyjnego z tytułu kar i obciążeń wymienionych w § 2 nie może przekraczać 25% kwoty funduszu gwarancyjnego.

§ 4. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1960 r.

MINISTER
wz **W. Kopeć**

73.

ZARZĄDZENIE nr 197 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 26 sierpnia 1960 r.

w sprawie zmiany wysokości nagród za zbiórkę złomu metali nieżelaznych i ich stopów oraz stali stopowych.

(znak; ZA-ME-II-9-60)

W związku z wejściem w życie z dniem 1 lipca 1960 r wyższych cen na złom metali, zarządza się, co następuje:

§ 1. W regulaminie przyznawania i wypłat nagród za zbiórkę i dostawy złomu, stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 167 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 16 lipca 1960 r. (Dz. Urz. MBiPMB nr 12, poz. 66) — § 6 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Na nagrody przeznacza się 1,3% (jeden i trzy dziesiąte %) kwot uzyskanych ze sprzedaży złomu".

§ 2. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 lipca 1960 r.

MINISTER
wz **W. Kopeć**

74.

OKÓLNIK nr 49 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 23 sierpnia 1960 r.

w sprawie przygotowania hoteli robotniczych na okres zimy.

(znak: ZB/1/60)

W celu zapewnienia należytych warunków bytowych pracownikom zakwaterowanym w hotelach robotniczych i kwaterach prowadzonych przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przez niego nadzorowane, poleca się, co następuje:

§ 1. 1. W okresie jesienno-zimowym wszystkie pomieszczenia mieszkalne oraz socjalne w hotelach i kwaterach robotniczych należy starannie zabezpieczyć przed zimnem i wilgocią. W tym celu w terminie do dnia 31 października każdego roku należy:

1) zaopatrzyć wszystkie okna w podwójne uszczelnione ramy, przy czym co najmniej jedno okno w izbie powinno posiadać wywietrzniki,
2) zabezpieczyć ściany zewnętrzne przed przenikaniem zimna i wilgoci,
3) dopasować i uszczelnić drzwi, zarówno wewnętrzne jak i prowadzące na zewnątrz budynku,
4) uszczelnić oraz zabezpieczyć podłogi przed przenikaniem zimna i wilgoci,
5) sprawdzić pokrycie dachowe i zabezpieczyć je przed wpływami opadów atmosferycznych,
6) pokryć w miarę potrzeby górną część stropów na poddaszach materiałem izolacyjnym,
7) wyposażyć pomieszczenia mieszkalne i socjalne (użytkowe) w dostateczną ilość pieców lub grzejników z takim wyliczeniem, aby zapewnić w sypialniach oraz w innych pomieszczeniach odpowiednią temperaturę, zgodnie z normami obowiązującymi w tym zakresie; przed zainstalowaniem dokładnie sprawdzić piece tak pod względem zdatności do użytku, jak i bezpieczeństwa przeciwpożarowego; przeczyścić przewody kominowe i wentylacyjne i okresowo sprawdzać ich działanie,
8) zabezpieczyć instalacje wodociągowo-kanalizacyjne przed zamarzaniem i stale utrzymywać je zgodnie z wymogami higieny,
9) wydzielić pomieszczenia ogrzane i należycie wietrzone przeznaczone na suszenie odzieży robotników zamieszkałych w hotelu,
10) przygotować sprzęt do uprzątania śniegu i zwalczania gołoledzi oraz zapewnić uprzątanie i posypywanie dróg komunikacyjnych dla pieszych,
11) uzupełnić i doprowadzić do należytego stanu sprzęt przeciwpożarowy oraz utrzymywać go w stanie zdatnym do użytku.

2. Dyrektorzy przedsiębiorstw zapewnią bieżącą kontrolę przygotowania i stanu hoteli robotniczych w okresie zimy przez kierownictwa budów, przy których zlokalizowane są hotele (w zakładach przemysłu materiałów budowlanych przez odpowiednich pracowników pionu technicznego), a w przypadkach gdy hotele obsługują więcej budów — przez właściwych pracowników przedsiębiorstw.

§ 2. 1. Okólnik wchodzi w życie z dniem 1 września 1960 r.

2. Równocześnie tracą moc:

1. okólnik nr 52 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 11 grudnia 1951 roku w sprawie przygotowania kwater robotniczych na okres zimy (Dz. Urz. MBMiO nr 16, poz. 156),
2) instrukcja w sprawie przygotowania hoteli robotniczych do warunków zimowych, stanowiąca załącznik do okólnika nr 39 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 21 czerwca 1954 roku w sprawie zabezpieczenia właściwych warunków bytowo-socjalnych w hotelach robotniczych — Biul. MBPrzem. nr 15, poz. 93).

MINISTER
wz **W. Kopeć**

75.

PROTOKOŁ DODATKOWY

z dnia 27 sierpnia 1960 r.

do:

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle mineralnym z dnia 5 stycznia 1949 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla robót drogowych, mostowych i wodnych oraz przy eksploatacji żwiru i kruszywa z dnia 20 czerwca 1949 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla przemysłu metalowego z dnia 26 kwietnia 1957 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla przemysłu poligraficznego z dnia 14 maja 1958 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy w budownictwie z dnia 15 marca 1958 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle cementowym z dnia 15 marca 1958 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemysłach ceramiki budowlanej oraz materiałów budowlanych wapienno-piaskowych z dnia 13 września 1958 r.,

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle wapienniczym i gipsowym z dnia 13 września 1958 r.

— Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle kamienia budowlanego z dnia 7 września 1959 r.

— Układu Zbiorowego Pracy dla przemysłów drzewnych z dnia 17 grudnia 1957 r.

dotyczący premiowania pracowników za oszczędne zużywanie paliw stałych.

Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz

— Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych,

— Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Chemicznego,

— Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej Przemysłu Terenowego i Rzemiosła,

postanawiają, co następuje:

§ 1. Protokół dodatkowy obowiązuje w przedsiębiorstwach (zakładach) zużywających paliwa stałe do celów przemysłowych, w których obowiązują postanowienia protokółu dodatkowego z dnia 25 kwietnia 1960 r. do Układów Zbiorowych Pracy, dotyczącego premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym.

§ 2. Pracownicy zatrudnieni w przedsiębiorstwach (zakładach), o których mowa w § 1, mogą być premiowani za oszczędne zużywanie paliw stałych na podstawie niżej podanych zasad.

§ 3. 1. Premia przysługuje jedynie pracownikom, mającym bezpośredni wpływ na oszczędne zużywanie paliw stałych.

2. Szczegółowy wykaz pracowników (stanowisk), mających bezpośredni wpływ na oszczędne zużywanie paliw, zatwierdza dyrektor jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwem.

§ 4. 1. Za paliwa stałe w rozumieniu niniejszego protokółu dodatkowego uważa się węgiel kamienny (łącznie z przerostami i mułem węglowym), koks, półkoks, koksik, półkoksik oraz węgiel brunatny.

2. W razie spalania oprócz węgla czy koksu w tym samym zakładzie (kotłowni, elektrowni) również paliw takich jak ropa, gaz ziemny czy gaz wielkopiecowy, torf itp. paliwa te dla celów premiowania według niniejszego protokółu traktuje się jak paliwa stałe.

§ 5. 1. Na premie przeznacza się kwotę w wysokości:

1) dla pracowników elektrowni przemysłowych — 20% rzeczywistej oszczędności rocznej, uzyskanej w zużyciu paliw w danej elektrowni (w razie spalania węgla brunatnego lub gazu wielkopiecowego, którego wartość ustala się w/g cen nie zmienionych po dniu 1 stycznia 1959 r., na premie przeznacza się 50% rzeczywistej oszczędności rocznej);

2) dla pracowników pozostałych przedsiębiorstw (zakładów, działów, oddziałów produkcyjnych) — 15% rzeczywistej oszczędności rocznej, uzyskanej w zużyciu paliw w danej jednostce (w razie spalania węgla brunatnego lub gazu wielkopiecowego, którego wartość ustala się w/g cen nie zmienionych po dniu 1 stycznia 1959 r. na premie przeznacza się 37,5% rzeczywistej oszczędności rocznej).

2. Premie za oszczędne zużywanie paliw rozlicza się i wypłaca za okresy roczne z tym zastrzeżeniem, że po upływie I, II i III kwartału danego roku mogą być dokonywane zaliczkowe wypłaty premii. Na premie zaliczkowe przeznacza się kwotę w wysokości:

1) dla pracowników elektrowni przemysłowych — 15% rzeczywistej oszczędności obliczonej narastająco od początku roku;

2) dla pracowników pozostałych przedsiębiorstw — 11% rzeczywistej oszczędności obliczonej narastająco od początku roku.

3. Z kwot przeznaczonych na premie potrąca się każdorazowo wypłacone zaliczkowo premie w okresach ubiegłych.

§ 6. 1. Oszczędność roczna, o której mowa w § 5 ust. 1, stanowi różnice między planowaną rocznie wartością paliw, skorygowaną odpowiednio do wykonania planu produkcji czy usług powodujących zużycie tych paliw, a wartością zużytych paliw, wynikającą z rocznego sprawozdania bilansowego przedsiębiorstwa (zakładu).

2. Oszczędność za I, II i III kwartał stanowi różnice między planowaną kwartalnie wartością paliw (odpowiednio skorygowaną zgodnie z ust. 1) a wartością zużytych paliw, wynikającą z kwartalnego sprawozdania bilansowego przedsiębiorstwa (zakładu), liczonymi narastająco od początku roku.

3. Oszczędność, o której mowa w ust. 1 i 2, oblicza się w skali całego przedsiębiorstwa (zakładu). Wyjątek od tej zasady mogą stanowić jedynie oddziały produkcyjne i inne jednostki organizacyjne przedsiębiorstwa, posiadające własne składowiska paliw stałych, w których istnieje obiektywna możliwość ustalenia wartości planowanej, jak i wartości zużytych paliw stałych. Do oddziałów (jednostek) tych kierownictwo przedsiębiorstwa może oddzielnie obliczać oszczędność oraz kwoty przeznaczone na premie.

§ 7. 1. Przy ustalaniu planowanej i skorygowanej wartości paliw, o których mowa w § 6 ust. 1 i 2, należy posługiwać się wskaźnikami jednostkowego zużycia paliwa umownego, ustalonymi na produkcję netto i średnią ceną paliwa umownego.

2. Kwartalne normy (wskaźnik) jednostkowego zużycia, o których mowa w ust. 1, ustala dla danego przedsiębiorstwa pełnomocnik do spraw paliw i energii elektrycznej przy zjednoczeniu (jednostce równorzędnej), zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

3. Kwartalne plany zużycia paliw stałych, o których mowa w § 6 w ust. 2, w przedsiębiorstwach ustala pełnomocnik do spraw paliw i energii elektrycznej przy zjednoczeniu (jednostce równorzędnej) w ramach zatwierdzonego kwartalnego planu zużycia paliw stałych zjednoczenia (jednostki równorzędnej).

4. Wysokość kwot przeznaczonych na premie oraz planowaną wartość paliw skorygowaną odpowiednio do wykonania planu produkcji czy usług powodujących zużycie tych paliw, oblicza się w sposób podany w załączniku do niniejszego protokółu dodatkowego.

5. Planowaną wartość paliw w elektrociepłowniach i w elektrowniach posiadających człony ciepłownicze oblicza się oddzielnie dla produkcji energii elektrycznej i oddzielnie dla produkcji energii cieplnej.

6. Jeżeli występują różnice w kaloryczności węgla zużytego w stosunku do kaloryczności węgla planowanego w tym samym asortymencie i klasie węgla, należy dokonać odpowiedniej korekty założeń planowanych przyjmując do planu kaloryczność węgla zużytego.

W związku z powyższym nie mogą być uwzględniane przy obliczaniu wyników w zakresie oszczędności paliw żadne bonifikaty udzielane przez dostawców.

7. W razie zużycia paliw zastępczych, jak: torf, odpadki produkcyjne lub ciepło odpadowe, nie uwzględnionych w planie zużycia paliw, należy dokonać odpowiedniej korekty założeń planowych.

§ 8. 1. Ilości paliw przyjęte do sprawozdania bilansowego za dany okres powinny być zgodne z ilością ewidencyjną paliw (stan początkowy, przychód, rozchód, stan końcowy). Zapas paliw (stan końcowy) na ostatni dzień okresu rozliczeniowego powinien być sprawdzony przez komisję.

2. Komisję, o której mowa w ust. 1, powołuje dyrektor przedsiębiorstwa (zakładu). W skład komisji powinien wejść główny (starszy) księgowy oraz jeden z pracowników nie uprawnionych do premii, o której mowa w niniejszym protokóle dodatkowym.

3. Stwierdzone przy ustaleniu remanentów manko traktuje się jako zużycie paliw w danym okresie rozliczeniowym.

§ 9. W przypadku, gdy paliwa można zastąpić energią elektryczną, należy przy obliczaniu wyników za okres rozliczeniowy zwrócić uwagę, czy zużycie tej energii elektrycznej mieści się w granicach założeń planowanych. W razie zużycia tej energii elektrycznej w ilości wyższej, niż to wynika z założeń planowanych, należy wartość zużytej nadwyżki odjąć od wyliczonej oszczędności paliw w danym okresie rozliczeniowym.

§ 10. 1. Kwotę oszczędności ustaloną ostatecznie zatwierdza, po upływie każdego okresu, dyrektor jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwem na podstawie wniosku przedsiębiorstwa (zakładu).

2. Kwota oszczędności, o której mowa w ust. 1, może być zatwierdzona w pełnej wysokości pod warunkiem:

1) przeprowadzenia przez przedsiębiorstwo (zakład) kontroli zużywania paliw na podstawie zalegalizowanych wag lub pojemników komisyjnie sprawdzonych,
2) prowadzenia przez przedsiębiorstwo prawidłowej ewidencji zużycia paliw według ustalonych zasad zużycia i stanu zapasów tych paliw oraz energii elektrycznej, mogącej zastąpić te paliwa,
3) utrzymania przez przedsiębiorstwo w należytym stanie i sprawności urządzeń cieplnych,
4) utrzymania norm i wskaźników jakościowych produkcji.

3. W razie niespełnienia przez przedsiębiorstwo (zakład) warunków określonych w ust. 2 lub stwierdzenia zasadniczych rozbieżności założeń planowanych w stosunku do rzeczywistego wykonania, dyrektor jednostki nadrzędnej ma prawo obniżyć kwotę oszczędności do wysokości określającej rzeczywiste osiągnięcia przedsiębiorstwa (zakładu) w zakresie oszczędzania paliw.

§ 11. 1. Po zatwierdzeniu ostatecznie ustalonej kwoty oszczędności, część tej oszczędności przypadającej na premie (§ 5, ust. 1 i 2) po potrąceniu poprzednio wypłaconych zaliczek, rozdziela się pomiędzy uprawnionych do premiowania pracowników. Szczegółowe zasady rozdziału kwoty przeznaczonej na premie ustala kierownictwo przedsiębiorstwa (zakładu) w porozumieniu z radą zakładową.

2. Szczegółowe zasady, o których mowa w ust. 1, powinny uwzględniać następujące warunki premiowania:

1) wypłatę premii dla pracowników umysłowych uzależnia się od uzyskania przez przedsiębiorstwo (zakład) prawa do wypłaty premii z zasadniczego funduszu premiowego, zgodnie z postanowieniami protokółu dodatkowego z dnia 25 kwietnia 1960 r. do Układów Zbiorowych Pracy dotyczącego premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym; nieprzyznana premia za okres kwartalny z przyczyn wyżej podanych, może być w całości lub części wypłacona pracownikom za zgodą dyrektora jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwem po zakończeniu roku w przypadku, gdy przedsiębiorstwo uzyskało prawo do wypłaty premii z zasadniczego funduszu premiowego na podstawie bilansu rocznego;
2) indywidualne premie wypłacane pracownikom umysłowym na podstawie niniejszych zasad, łącznie z premiami innymi, wypłacanymi poza planowanym funduszem płac, nie mogą przekraczać w stosunku rocznym dwumiesięcznego średniorocznego zarobku pracownika; do kwoty zarobku nie wlicza się premii z dodatkowego funduszu premiowego; ograniczenie wysokości premii indywidualnych, o których mowa wyżej, nie dotyczy premii za postęp techniczny, eksport, racjonalizację i wynalazki;
3) wysokość premii indywidualnej dla poszczególnych pracowników uzależnia się od stopnia wpływu tych pracowników na oszczędne zużywanie paliw stałych (z uwzględnieniem postanowienia pkt 2);
4) w przedsiębiorstwach dysponujących odpowiednią aparaturą pomiarową uzależnia się wysokość premii indywidualnej dla poszczególnych pracowników od dotrzymania przez tych pracowników, w ciągu zmiany, określonych zakładową instrukcją — wskaźników technicznych, takich np. jak ilość CO_2 w spalinach, ciśnienie pary, temperatura pary, itp.

5) pracownicy z których winy powstała awaria w urządzeniach cieplnych powinni być pozbawieni premii w części lub całości;

6) pracownikom, z którymi rozwiązano umowę o pracę w ciągu roku obrachunkowego, powinna być wypłacona pełna premia przysługująca im za pełne kwartały przez nich przepracowane;

7) premię dla pracowników zatwierdza dyrektor przedsiębiorstwa (zakładu) w porozumieniu z radą zakładową;

8) wypłata premii powinna nastąpić w ciągu miesiąca następnego po upływie okresu rozliczeniowego.

§ 12. Wypłata premii za oszczędność paliw może odbywać się tylko przez listy płacy przy wypłacie poborów zasadniczych. Podstawa i wysokość premii powinny być podane do wiadomości załogi w sposób przyjęty w danym zakładzie.

§ 13. 1. Protokół dodatkowy obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1960 r.

2. W stosunku do pracowników objętych postanowieniami niniejszego protokółu dodatkowego tracą moc:

1) protokół dodatkowy z dnia 13 czerwca 1959 r. do Układów Zbiorowych Pracy w sprawie zasad premiowania pracowników za oszczędne zużywanie paliw stałych,

2) regulamin premiowania za oszczędne zużywanie paliw stałych stanowiący załącznik Nr 1c do Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników zatrudnionych w przemyśle kamienia budowlanego z dnia 7 września 1959 r.

MINISTER
wz **W. Kopeć**

PRZEWODNICZĄCY
ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZWIĄZKU ZAWODOWEGO
PRACOWNIKÓW BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU
MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
F. Raduszyński

PRZEWODNICZĄCY
ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZWIĄZKU ZAWODOWEGO
PRACOWNIKÓW PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO
wz **T. Pawlak**

PRZEWODNICZĄCY
ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZWIĄZKU ZAWODOWEGO
PRACOWNIKÓW GOSPODARKI KOMUNALNEJ
PRZEMYSŁU TERENOWEGO I RZEMIOSŁA
W. Gaworski

Załącznik do protokółu dodatkowego z dnia 27 sierpnia 1960 r. do Układów Zbiorowych Pracy

INSTRUKCJA

dotycząca sposobu ustalania wysokości kwot przeznaczonych na premie oraz skorygowanej wartości planowanej paliw

1. Ustalanie wysokości kwot przeznaczonych na premie (§ 5, ust. 3) założenie dla elektrowni:

a) w I kwartale uzyskano rzeczywistą oszczędność w wysokości 100.000.—zł.
b) w II kwartale zaistniało przekroczenie w wysokości 60.000.—zł.
c) w III kwartale uzyskano rzeczywistą oszczędność w wysokości 80.000.—zł.
d) za rok kalendarzowy uzyskano rzeczywistą oszczędność w wysokości 200.000.—zł

Przy takim założeniu wysokość kwot przeznaczonych na premie będzie się kształtować następująco:

L. p.	Wyszczególnienie	Kwota oszczędności obliczonej narastająco od początku roku i oszczędność roczna	% oszczędności przeznaczonej na premie w danym okresie	kwota oszczędności przeznaczona na premie za okres od początku roku	kwota zaliczkowa wypłaconej premii w ubiegłym okresie	kwota oszczędności przypadającej do wypłaty w danym okresie
1.	Po upływie I kw. oszczędność	100.000.—	15	15.000.—	—	15.000.—
2.	II kw. przekroczenie	60.000.—	X	X	X	X
3.	razem po upływie II-go kw. — oszczędność	40.000.—	15	6.000.—	15.000.—	—
4.	III kw. oszczędność	80.000.—	X	X	X	X
5.	razem po upływie III-go kw. — oszczędność	120.000.—	15	18.000.—	15.000.—	3.000.—
6.	Obliczenie roczne — oszczędność	200.000.—	20	40.000.—	18.000.—	22.000.—

Uwaga: dla pozostałych przedsiębiorstw (zakładów) zmieni się odpowiednio procent i kwota oszczędności przeznaczonej na premie.

2. a) Ustalanie skorygowanej wartości paliw dla elektrowni (§ 7, ust. 4)

$SWp = (We \cdot A + D : d) \cdot C$

w którym:

SWp = skorygowana wartość planowana paliw,
We = planowany wskaźnik jednostkowego zużycia paliwa umownego wyliczony na produkcję netto kg/kWh,
D = rzeczywista produkcja pary netto (oddana na zewnątrz) poza turbinownią i halą sprężarek w kg,
A = rzeczywista produkcja energii elektrycznej netto (oddana na zewnątrz elektrowni) w kWh,
d = planowana odparowywalność kotłowni (wyliczona na produkcję netto) w kg pary na kg węgla umownego,
C = średnia cena węgla umownego założona w planie.

b) ustalanie skorygowanej wartości paliw dla pozostałych zakładów produkcyjnych

$SWp = (We_1 \cdot A_1 + We_2 \cdot A_2 + We_3 \cdot A_3) \cdot C$

w którym:

$We_{1,2,3}$, = planowany wskaźnik jednostkowego zużycia paliwa umownego na jednostkę produkcji poszczególnych asortymentów,
$A_{1,2,3}$, = rzeczywiście wykonane jednostki produkcji poszczególnych asortymentów,
C = średnia cena paliwa umownego założona w planie.

76.

PISMO OKÓLNE nr 40 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 22 sierpnia 1960 r.

w sprawie korekty podstawy obliczeniowej odpisów na fundusz zakładowy.

(znak: FE/3/5200/60)

Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Departament Finansowo-Ekonomiczny wyjaśnia, że nieuzasadnione obniżenie planowanych nakładów na utrzymanie hoteli robotniczych stanowi korektę podstawy obliczeniowej odpisów na fundusz zakładowy, w myśl postanowień art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. nr 13, poz. 78).

DYREKTOR DEPARTAMENTU
wz **J. Szeworski**

77.

PISMO OKÓLNE nr 41 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 29 sierpnia 1960 r.

w sprawie zakresu dokumentacji na formy dla nietypowych elementów prefabrykowanych.

(znak: FE-2/23-520/60)

W związku z licznymi zapytaniami co do zakresu dokumentacji na formy dla elementów nietypowych prefabrykowanych, Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Departament Finansowo-Ekonomiczny wyjaśnia, co następuje:

1. Projekt formy określonej w Cenniku Prefabrykatów Betonowych i Żelbetowych 155-Z/60 str. 45 punkt 6 powinien zawierać:

1) rzut poziomy w skali nie większej niż 1 : 20,
2) charakterystyczne przekroje formy w skali nie większej niż 1 : 20,
3) widok aksonometryczny,
4) opis techniczny projektu formy z podaniem w szczególności wymaganych tolerancji wymiarów elementów potrzebnej do montażu i położenia elementu w czasie produkcji i transportu,
5) zestawienie zużycia materiałów.

2. Projekt formy, o którym mowa w ust. 1, powinien być opracowany na podstawie ustaleń wstępnych (danych wyjściowych) dokonanych w drodze bezpośredniego porozumienia między projektantem a producentem elementów.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
wz **Fr. Brzeski**

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
MINISTERSTWO BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
Warszawa, ul. Żurawia 3/5
Telefon Redakcji:
Centrala 21-05 wewn. 585
Telefon Administracji:
Centrala 21-05 wewn. 424

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — prenumerata roczna zł 42,—. Cena pojedynczych egzemplarzy niezależnie od objętości zł 2,—. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V Oddział Miejski w Warszawie na konto: „Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, — Biuro Budżetowo-Gospodarcze nr 1529-91-867, cz. 6, Dz. 5. Rozdz. 19".

Cena zł 2.

OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM

(miejsce na adres odbiorcy)

Adres zwrotny: Warszawa, ul. Żurawia 3/5

Zakł. Graf. „Tamka". W-wa. Nakład 7650. Zam. 1760/60. C-33.